

opusdei.org

«El beat Àlvar del Portillo forjà una gran amistat amb l'abat Escarré»

El setmanari Catalunya Cristiana va entrevistar al vicari de l'Opus Dei a Catalunya, Dr. Antoni Pujals, amb motiu de la beatificació d'Àlvar del Portillo.

02/10/2014

«La lògica del poder no respon al missatge de Jesucrist»

Dr. Antoni Pujals, vicari de l'Opus Dei a Catalunya

Madrid ha viscut aquest cap de setmana una gran festa de la fe. La beatificació d'Àlvar del Portillo, mà dreta i successor de sant Josepmaria Escrivà al capdavant de l'Opus Dei, ha congregat a la capital d'Espanya gent d'arreu del món amb una vocació comuna: la crida a la santedat en la vida ordinària. Entre elles hi ha el Dr. Antoni Pujals, màxim responsable de la prelatura a Catalunya, que va tenir la sort de conèixer i tractar de prop el nou beat a roma, ara fa més de 30 anys.

Vostè, que va col·laborar estretament a Roma amb Àlvar del Portillo, com està vivint la seva beatificació?

Amb molta alegria! moltíssima. Vaig poder col·laborar amb ell a Roma 12 anys, fins a la seva mort.

Quins records té més vius d'aquells anys de treball compartit?

Em vénen al cap molts records, però sobretot el seu somriure, la seva mirada de pare plena d'afecte, la seva pietat senzilla i al mateix temps el seu gran amor a l'Església, al Sant Pare... i una decidida fidelitat a la missió que Déu li havia confiat, posant-lo providencialment al cantó de sant Josepmaria.

Des d'aquesta relació més propera que tenia amb ell, quins trets deixaven entreveure la seva santedat?

Àlvar del Portillo era un veritable pare, un home bo, que sabia estimar tothom. Aquesta bondat, aquesta capacitat d'estimar els altres, era fruit de la seva unió amb Déu i també amb la seva mare. Vaig viure molts episodis en què es veia la seva preocupació pels altres, com es

donava a si mateix per sobre dels seus propis interessos i la seva salut. Des que es creuava amb algú ja era amic seu. Es fixava en les necessitats de cadascú. Pregava i feia el que podia per solucionar o alleujar els problemes dels seus amics. Tenia moltes persones amigues a qui havia ajudat: creients i no creients, religiosos, i de totes les classes socials. Al mateix temps no es donava importància a si mateix, ni es veia mereixedor dels serveis que li procuraven els altres, i això el duia a donar sempre les gràcies, a Déu en primer lloc, i als altres. Era molt agraït.

Per a Catalunya, què representa aquesta beatificació?

El nou beat va ser qui va iniciar personalment, el desembre del 1939, juntament amb sant Josepmaria, la tasca apostòlica de l'Opus Dei a Catalunya. Els primers fidels de

l'Opus Dei a Catalunya van ser amics seus o van ser tractats per ell en posteriors viatges. Des d'aleshores va estar moltes vegades en terres catalanes, ajudant i impulsant el treball apostòlic.

Hi ha empremtes de don Àlvar a casa nostra?

Sí, és clar. De les seves estades a casa nostra destacaria les que va fer a Montserrat, on va estar convidat per l'abat Escarré, amb qui forjà una gran amistat. També les seves nombroses visites a la Mare de Déu de la Mercè, acompanyant primer sant Josepmaria, i després com a Prelat de l'Opus Dei.

Durant alguns mesos després de la guerra, un jove Àlvar del Portillo va col·laborar en la reconstrucció de ponts a Catalunya. Es pot fer una lectura profètica d'aquest fet anecdòtic?

En efecte, com que havia estudiat enginyeria de camins, en acabar la guerra va ser destinat per l'exèrcit a Olot amb la missió de reconstruir els ponts. Pel que fa a la lectura profètica d'aquest fet, no ho havia pensat, però em sembla una idea encertada: el nou beat n'és un bon exemple. Estimava tothom, pensés el que pensés. Buscava sempre el que uneix entre els homes. Havia après de sant Josepmaria que la creu de Crist és callar, perdonar i resar per uns i pels altres, perquè tots trobin la pau. D'altra banda, els fidels de l'Opus Dei procuren viure amb naturalitat la fe en el seu treball, a casa seva, com els primers cristians, sent ferment de caritat i de comunió dins l'Església i la societat.

Hi ha qui critica la rapidesa amb què tant el fundador de l'Opus Dei com el seu successor al capdavant de la prelatura han aconseguit pujar als altars...

Hi ha hagut causes més ràpides, com la de la Mare Teresa de Calcuta o la de Joan Pau II, i quin gran bé han estat per a l'Església! El reconeixement d'un beat o d'un sant és una allau de gràcies. Un papa polonès senzill i enamorat del món, o un enginyer i bisbe humil, propers en el temps, ens mouen a imitar Jesús, com ho van fer ells, ens esperonen a ser millors persones.

Són infundades les insinuacions de «certs privilegis» al Vaticà?

Crec, sincerament, que no responen a la realitat. El papa Francesc està portant l'església per un camí de servei, que li és essencial i que està molt lluny d'una lògica de poder i de privilegis. Aquests són tòpics que hem de superar dins l'Església, perquè no responen al missatge de Jesucrist.

Amb un fundador sant i un successor beat, l'exigència de

radicalitat evangèlica és encara més gran per als membres de l'Opus Dei?

Segur que sí, però no només per als fidels de l'Opus Dei: per a tots els creients, i per a tots els homes. Aquest és el missatge del Concili Vaticà II que l'Opus Dei difon: que tots estem cridats a la santedat. També és veritat que per als que tenim la sort d'haver treballat al seu costat, ens esperona i ens ajuda d'una manera especial. Però qualsevol persona de qualsevol creença pot aprendre moltes coses de la vida del nou beat.

Quins reptes afronten avui a Catalunya amb més urgència?

Sant Josepmaria deia que l'Opus Dei és una gran catequesi, i aquest sí que és un gran repte ara a Catalunya, com en molts altres llocs: la gent jove, la família, la parròquia, l'escola... i tot plegat en el context de

la crisi econòmica. Juntament amb la catequesi, també l'àmbit social és prioritari ara, però sempre ho serà per als cristians. Per això, per exemple aquests dies, amb motiu de la beatificació, desenes d'entitats catalanes han volgut fer un recapte d'aliments per destinar-los a gent necessitada. Són molts fronts alhora, i el treball apostòlic de l'Opus Dei s'enfoca sobretot a través del compromís personal, amb llibertat i responsabilitat: ser llevat de vida cristiana allà on cadascú viu o treballa, donant ànima a totes les seves activitats.

La crisi vocacional afecta també l'Opus Dei?

L'Opus Dei viu a Catalunya les mateixes dificultats que el conjunt de l'Església, de la qual és una petita part amb la missió d'ajudar les persones a trobar Déu en la vida corrent.

És veritat que la majoria de vocacions sacerdotals al Seminari Conciliar de Barcelona tenen un cert vincle amb l'espiritualitat de l'Obra?

És natural que entre els joves, o no tan joves, que reben formació en els centres de l'Opus Dei, es despertin vocacions molt variades, al seminari, a la vida consagrada, a formar una família o al que sigui. Però penso que el Senyor utilitza també altres camins per fer saber la vocació al sacerdocí. Només Déu ho sap.

Hi ha cap secret per continuar despertant aquesta crida entre els joves?

El secret el va dir el papa Francesc: «Les vocacions neixen en l'oració i de l'oració, i només en l'oració poden perseverar i fructificar», i «quan el Senyor t'agafa de la mà no et deixa mai sol».

Samuel Gutiérrez

Catalunya Cristiana

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/el-beat-alvar-
del-portillo-forja-una-gran-amistat-amb-
labat-escarre/](https://opusdei.org/ca-ad/article/el-beat-alvar-del-portillo-forja-una-gran-amistat-amb-labat-escarre/) (08/04/2025)